

men de i og for sig, som fra alle Sider erkjendt, meget lønnende og behagelige Stillinger som Julemægtige, saavel hos Retsbetjentene som hos Amtmændene, vilde vedblivende staa aabne for de danske Jurister, og jeg tror, at de danske Jurister vedblivende vilde gjøre god Gyldest i den Virksomhed. Det, som efter min Mening er det Ulykkelige ved den nuværende Ordning med Hensyn til de danske Jurister, er at de i Almindelighed ere af uformuende Naar, og saaledes ere vanskeligt stillede under deres Studietid. De faae jo i en forholdsvis tidlig Alder denne Examen, og i Løbet af et Par Aar begynde de paa Sagførervirksomhed, i Forbindelse med hvilken de i Almindelighed stifte Familie. Forholdet vil være det som almindelig Regel, at hvis de lige have Balance, er det saare godt; i andre Tilfælde vilde de uden Tvivl have Gjæld. Saa vil efter Omstændighederne en Del Penge kunne blive dem betroet, og disse blive anvendte til at erhverve en Praxis i en Alder og under Forhold, hvor det ikke er dem klart, hvor ulykkebringende en saadan Virksomhed egentlig er. Saa indtræder det Tilfælde, som atter og atter viser sig, at de ikke kunne tilsvare de betroede Penge, og at offentlig Aktion bliver anlagt imod dem. Derved fristes jo mangfoldige af unge Mennesker ind paa en Stilling, som de i Virkeligheden meget hellere i langt længere Tid burde holde sig fra. Jeg tror derfor ingenlunde, at den nuværende Ordning er helbdig. Netop for Følt, som fra ringe Naar vilde arbejde sig frem, vil det være meget helbdig, om dette i Virkeligheden varede bethdeligt længere, og om de bleve nødte til at søge en bedre og grundigere Uddannelse. Det var jo ligeledes meget ønskeligt, som samme ærede Taler udtalte, om man kunde finde en Garanti for, at ikke aldeles ufvalificerede Personer gave sig af med extra judicielle Forretninger. Det er imidlertid Noget, som Retsforfatningen aldrig har kjendt, og som vilde blive i højeste Grad vanskeligt at gennemføre, og med Hensyn til hvilket det vistnok maa siges at ligge udenfor det Opnaaeliges Grændser. Et ganske specielt Spørgsmaal berørte det samme ærede Medlem, nemlig, at det var et Ønske, om der maatte finde en Udvidelse Sted af Skifterettens Myndighed i Konkursboer. Jeg skal i saa Henseende bemærke, at da der for nogle Aar siden af Justitsministeren blev fremsat et Lovforslag i saa Henseende, indeholdende tilligemed nogle enkelte andre Regler om Forandringer i Konkursloven, blev netop dette Forslag stemt ud af den

Side i Thinget, som det ærede Medlem hørte til. Jeg tror — skjøndt det ligger overordentlig fjærrt fra det nærværende Emne — at det kunde være meget ønskeligt; men jeg tror ogsaa, at der er liden Sandsynlighed for, at det vil ske. Det ærede Medlem udtalte sig ligeledes i meget stærke Ord mod den Organisation af Sagførerstand, som er tilstillet ved sidste Hovedafdeling af Lovforslaget. Jeg tror, at jeg her, som Medlem af denne Stand, maa anse mig forpligtet til at nedlægge Indsigelse mod den Maade, hvorpaa han i det Hele taget udtalte sig her, nedlægge en bestemt Indsigelse mod Bestyrelsen for, at politiske Anstuelser i den ene eller anden Retning skulde føre til, at de, der nøde deres Kollegaers Tillid og udførte et Tillidshverv, skulde handle uretfærdigt mod en Kollega, fordi denne maatte have andre politiske Anstuelser. Jeg tror ikke, der lader sig paavise noget som helst Exempel i saa Henseende, og jeg vil for mit Vedkommende paa det Bestemteste tilbagevise det; jeg skal dog hertil føie, at jeg ikke indtager nogen som helst anden Stilling i den nuværende Sagførervereniging end et menigt Medlems. — Naar der, jeg tror i § 27, staar udtalt, at det skal paases, at der er Agtelse for Statsmyndighederne, saa maa jeg sige, at jeg for mit Vedkommende trak en Smule paa Smilebaandet ad dette Udtryk; jeg tror, det meget vel kan udgaa, uden at det gjør nogen Skade, idet jeg tror, Statsmyndighederne vel vilde være i Stand til at skaffe sig fornøden Agtelse i saa Henseende hos Sagførere og hos Andre; dette er imidlertid et ganske underordnet Spørgsmaal. Derimod mener jeg, at det ærede Medlem havde megen Ret, naar han mente, at man var udsat for ubillige Klager fra Personer, som henvendte sig til En. Jeg skal kun bemærke, at jeg tror, at for de fleste Sagførere er det vel næppe Noget, som hænde saadan hver Dag, at Følt henvendte sig til dem med Sager, saa det var jo vel ikke nogen ganske ubillig Fordring at opstille, om man paa en eller anden Maade noterede, at en Person havde henvendt sig til En og betroet En de Dokumenter, han lagde megen Vægt paa, og at man, naar man afleverede dem til ham, sørgede for at faae en Kvittering i saa Henseende, navnlig naar det er vildfremmede Mennesker, men jeg tror, i alt Fald vil Sagførerraadet fuldstændig have kollegiale Følelser i saa Henseende, og forsaavidt man — det vide Alle, naar man nogen Tid har været i Virksomhed — kjender noget til den Slags Følt, som rende fra den ene Sagfører til den anden og plage dem med deres urimelige Paasund, saa tror jeg,